

ἐν 25, τ. 6, σ. 351–352.

«Ἡ κληρονομικὴ διαφορὰ . . . ἀνηνέχθη εἰς τὸν . . . καπουδὰν πασᾶ . . . Ὅθεν . . . ἐπιτάττομεν ὑμῖν . . . νὰ περιγράφητε ἐν τῇ κοινῇ ὑμῶν ἀναφορᾷ . . . τίνες οἱ περὶ αὐτῆς νόμοι καὶ κανονικὰ ἔθιμα τῆς νήσου σας, διὰ νὰ γνωστοποιηθοῦσιν . . . καὶ οὕτω νὰ γίνη ἡ περὶ αὐτῆς διευθέτησις κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου . . .».

691

1820. Γράμμα, ἀπὸ 19 Ἰουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μουρούζη,

πρὸς τὸν ταξιδάρην καὶ προεστῶτα καὶ ἐπιστάτα τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἐπειδὴ ἀρχαία συνήθεια καὶ τοπικὸς νόμος ἐπικρατεῖ, ὅτε θᾶτερος τοῦ ἀνδρογύνου ἄπαις ἐκμετρήσῃ τὸ ζῆν, παραχωρεῖται μὲν εἰς τὸν ζῶντα ἡ ἐξουσιότης καὶ ἐπικαρπία τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ τετελευτηκότος, ἄχρῃ οὗ διαμένει ἄγαμος, μεταφέρεται δὲ ἅπασα ἡ παντὸς εἶδους κινητὴ περιουσία εἰς τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς . . .».

692

1820. «Ἐγκόλπιον Χριστιανικόν», τῆς 27 Αὐγ., ἐν Βαρσοβία. Ὑπογράφει : Α.Π.(αππᾶ)ς.

Ἐν 26, σ. 75–76.

693

1820. Προνόμια τῆς νήσου Χίου,

συμφώνως πρὸς τὴν Ἀπάντησιν τοῦ «Πανελληνίου», διὰ τοῦ Καποδίστρια, τῆς 18/30 Ὀκτ. 1828, πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Συμμάχων Αὐλῶν, ἐν 228, τ. 11, σ. 321–323.

« . . . εἰς τὰ 1820 τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Χίου ἔκειτο ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν βάσεων. Ὁ σουλτάνος ἔστελλε κατὰ διετίαν ἓνα διοικητὴν, . . . ὅστις πληρῶνων ποσότητα τινα εἰς τὸν κύριόν του, ἐδιοικοῦσε τὴν νῆσον δι' ἰδίον του λογαριασμόν. Εἶχε δὲ οὗτος καὶ ἓνα ἀστυνόμον, λεγόμενον σούμπασην . . . Ἐνας κριτῆς τοῦρκος (καδῆς) ἐστελλετο ἀπὸ τὴν Κπ. καὶ αὐτὸς ἐθεώρει τὰς ἀφορώσας τοὺς τούρκους καὶ ραγιάδες πολιτικὰς καὶ ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, ἔχων ὡσαύτως ἀπεριόριστον διάρκειαν. Ἐστελλετο προσέτι ἀπὸ Κπ. καὶ ἓνας τοῦρκος διὰ τὴν σύναξιν τῆς μαστίχης (σακίς) . . . Ἐκτὸς τῶν Ἀρχῶν τούτων, ἡ Ὁθωμανικὴ Πόρτα ἀνεγνώριζε τὴν Κοινότητα ἢ Δημογεροντίαν τῆς Χίου, συγκειμένην ἀπὸ 5 ἐντοπίους πολίτας, κατ' ἔτος ἀνανεουμένους. Ἡ Ὁθ. Πόρτα ἀπετείνετο πάντοτε πρὸς αὐτοὺς δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τοὺς ραγιάδες, καὶ δι' ὅλας τὰς περὶ χρημάτων ἐκτάκτους καὶ καταχρηστικὰς ἀπαιτήσεις της. Οἱ Δημογέροντες εἶχον ἀντιπροσώπους εἰς Κπ., ἐκλεγομένους ἐνιαυσίως μεταξὺ τῶν ἐμπορευομένων εἰς ταύτην τὴν πόλιν Χίον . . . Παρεκτὸς τῆς Δημογεροντίας, εἶχεν εἰσέτι ἡ νῆσος πολιτικὰς χριστιανικὰς Ἀρχάς, μᾶλλον ἢ ἥττον ἐξαρτωμένας ἀπὸ ἐκείνην. Οἱ Δημογέροντες οὗτοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς ἀποφάσεις διαφόρων Συνελεύσεων τῶν Προκρίτων τοῦ τό-

που, εἶχον πληρεξουσιότητα εἰς ὅλας τὰς πολιτικάς, θρησκευτικάς, οἰκονομικάς, φιλανθρωπικάς καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως τὰς ὑποθέσεις . . . Τὴν Κοινότητα ταύτην . . . ἐσέβετο ἡ Ὀθωμ. Πόρτα. Ἡ ἐνωσις αὕτη τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ τὴν ὁποίαν ἔκαμνον πληρωμὴ ὑπερόγκων ποσοτήτων, περιέστελλον τὴν πρὸς τὰς καταχρήσεις κλίσιν τῶν τούρκων. Ἀπελάμβανον δὲ ἐπίσης μετὰ τῶν Ἑβραίων, καθόσον ἦτο δυνατόν ὑπὸ τοιούτους τυράνρους, ὑπαρξιν θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν».

694

1820. Σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἱατροῦ, ἐν Σίφῳ,
ἐν 297, σ. 144–145. Τὰ σχόλια αὐτόθι, σ. 142–144.

« . . . Διὰ τοῦ παρόντος συμφωνητικοῦ δηλοποιεῖται, ὅτι ὁ σιὸρ δοτόρος *I. T.* ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ σιὸρ *Π.Κ.* διὰ τὰς κουράσας τὴν ἀρχόντισσάν του κυρὰ *M.* μεθ' ὅσης τῆς δυνατῆς αὐτοῦ πείρας κατὰ τὰς ἀκολουθούς συμφωνίας : α) Ἐὰν ὁ σιὸρ Δοτόρος, τῇ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ εὐδοκίᾳ καὶ διὰ τῆς ἱατρικῆς τέχνης του, δυνηθῇ τὰ κάμη τὴν κυρὰ *M.* τὰ τεκνοποιήσῃ, μετὰ τὴν ἐν καιρῷ γέννησιν τοῦ παιδίου, τὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ σιὸρ *Π.* διὰ μισθόν του γρόσια δύο χιλιάδες, β) ἐὰν ἐν τῷ διαστήματι τεσσάρων μηνῶν τῆς κούρας, τὸ κυρὰ *M.* δὲν ἤθελεν ἐγκαστρωθῇ, ἢ ἔγινεν ἔγγυος καὶ ἀπέβαλε, τὰ πληρώνεται μόνον τὸ ἀντίτιμον τῶν ἱατρικῶν του γρ. 150 καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάλιν ἐκ νέου τὴν κούραν, μεταχειριζόμενος καὶ ἔτι τὰ πρόσφορα ἱατρικά, ὧν τὸ ἀντίτιμον θέλει λάβει ἀμέσως, καὶ ἐὰν ἐγκαστρωθῇ τὸ κυρὰ *M.* ἔχει χρέος ὁ σιὸρ δοτόρος τὰ τὴν κουράσας ἕως τὰς γεννήσας, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου τὰ λαμβάνῃ τὸν συμπεφωνημένον μισθόν του ὡς ἄνωθεν γρ. 2000, εἰ δὲ καὶ ἀποτύχῃ τοῦ ποθουμένου (ὃ μὴ γένοιτο) καὶ εἰς τὰς δύο τετραμηνίας κούρας, τοῦτέστιν ἐὰν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὀκτῶ μηνῶν δὲν ἤθελε φανῇ κανένας καρπὸς ἀπὸ τὴν κούραν τοῦ ἱατροῦ, θέλει δώσει ὁ σιὸρ *K.* εἰς τὸν σιὸρ δοτόρον τὸ τεταρτημόριον τοῦ ἀνωτέρω συμπεφωνημένου μισθοῦ, ὅπερ ἐστὶ μόνον γρ. 500· γ) τὰ τῆς ζωοτροφίας καὶ κατοικίας τοῦ σιὸρ δοτόρου θέλουν εἶναι ἐξ ἰδίων του . . . ».

695

1820. Ἀπόφασις αἵρετοκριτῶν, ἀπὸ 3 Ἰουλ., ἐν Νάξῳ,
ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μουρούζη, ἀνέκδοτος, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . Ἐπειδὴ περ ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ ἀρχαία τοπικὴ συνήθεια καὶ νόμος ἀμετάτρεπτος, ὅτι ὅσα γράμματα ἤθελον γίνονται, ἤγουν προικοσύμφωνα, πωλήσεις, ἀλλαγαί, καὶ λοιπὰ ἄλλα γράμματα (ἐκτὸς μόνον ὁμολογιῶν), τὰ γράφονται ἐπὶ κοινῆς καγγελαρίας καὶ εἰς πρωτονοτάριον, διὰ τὰ ἔχουν κάθε κῦρος καὶ ἰσχύν . . . ».

696

1820. Ἀπόφασις ἀπὸ 28 Μαΐου τῶν συνδίκων Ὑδρας,
περὶ δικαιώματος προτιμήσεως ἐπὶ πωλήσεων ἀκινήτων, ἐν 25, τ. 6, σ. 345.

« . . . ἀγκαλὰ καὶ ὁ πλησίον παρακείμενος τόπον τινὸς ἢ οἰκοδομῆς ἔχει, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τοπικὴν συνήθειαν, τὸ δικαίωμα τὰ γίνεται ἐγκρατῆς ἐν καιρῷ πωλήσεως αὐτῶν . . . ».

